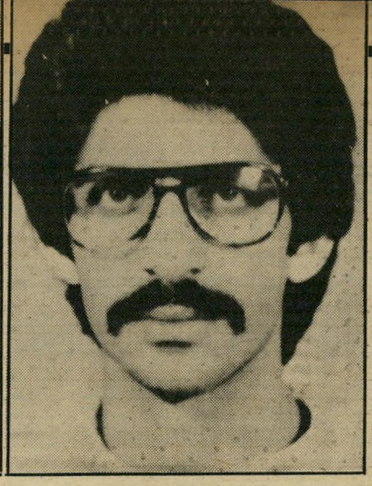

3 פנים לעברי"ן הנמלט

יעקב שמש. הוא ברח פעמיים מבית־הסוהר ושש מפני עדותו של עד־מדינה. לשם כך אירגן את חבריו לעזור לו לחסל את העד. בתחילה חשבו על תקיפת התחנה בנשק חם, ואחר־כך החליטו על הרעלה. שמש לא נתפס עד היום, והמישטרה פירסמה את תצלומיו בתחפושות שונות.

תעשה עליו סיבוב. הוא נטל את החמור והגיש לו את פרוסת הלחם המרוחה ברעל. אחרי שהתזירו את החמור לבעליו, חזרו ה־שלושה לבית הוריו של צרפתי. שם ישבו ושתו תה וחיכו לראות מה יהיה בסופו של החמור. בערך בשעה שבע בערב, כאשר יצאו החוצה, ראו את החמור שוכב על הארץ, מתפתל ביסורי גסיסה.

הצעד הבא של הקושרים היה לברר את נוהגי שתיית התה ומקומו של הקנקן בתח־נת־המישטרה שבה הוחזק עד־המדינה. לשם כך נסעו מירה ואבוטבול לגבעתיים וניגשו ליומנאי עם סיפור שמיסמכיה של מירה אבדו לה. מכיוון שהחוקר לא היה במ־קום נתבקשו לחכות. את שהותם זו ניצלו כדי לברר את סדרי התחנה ואת מיקום תאו של אשכנזי. אחרי־הצהריים, ראו את אחד השוטרים נ יא קומקום ישן מחדרון שנמצא ליד הכניסה האחורית של התחנה. מעמיד אותו על פלטה חשמלית ואחר־כך מחלק את התה.

הכל היה מוכן. בידי החבורה היה הרעל המתאים והמידע הדרוש על סדרי התחנה.

מהומה בבית־המישפט

הקימו בני־משפחתו של אבוטבול, שתי נשותיו החוקיות, אחת מהן אמה של הנאשמת זוהרה, תמונה על צלמת העולם הזה כדי למנוע ממנה לצלם. הן היו כל־כך תוקפים וזועמים שאפילו שוטרי בית־המישפט הצליחו אך בקושי להתגבר עליהם ולמנוע לינץ' של הצלמת.

כדי להקל על החדרת הרעל לקומקום. הפ־כו הקושרים את האבקה לנוזל. הם הוסיפו לה מים ותמצית תה ושפכו אותה לתוך בק־בוק חום קטן, מאלה המשמשים לתרופות. ב־7 בפברואר יצאו למשימה.

הקומקום לא הגיע

ב דיהפיר כל חשד, החליט אבוטבול כי בתוך תחנת־המישטרה חשב בתו, זהרה, עם נכדתו בת ה־4, אביבית. אשה ו־ילדיה לא תעוררנה חשד. כך חשך. לכן לקח אותן בדרכו לגיבעתיים. עימו במכונית הי־תה גם מירה. בקבוק הרעל ורימון רסס. את הרימון אמור היה צרפתי לזרוק לחצר התחנה רגעים ספורים אחרי ההרעלה. פי־צוץ זה נועד להסיח את דעתם של השוט־רים מן ההרעלה, לבל יגישו עזרה ראשו־נה למורעלים.

כל החבורה הגיעה לצומת קוקה־קולה בבוקר, משם פנו לביתו של צרפתי ושתו תה בחברתו. אז יצאו כולם במכונית לעבר התחנה. הם החנו את המכונית במרחק של כחמישים מטר מהתחנה, במקום שלא נראה מתוך התחנה עצמה. יורם צרפתי נשאר במכונית עם הרעל זהרה ואביבית נכנסו לתחנת־המישטרה, ואבוטבול יחד עם מי־רה פיטרלו ליד התחנה.

זהרה סיפרה לשוטרים כי היא קבעה פגישה עם בעלה, שהוא נהג אגד, במקום זה, כדי לחפש דירה בגיבעתיים. השוטרים התייחסו יפה לאשה הצעירה ולילדה, ומ־פקד־התחנה, פקד דן ארד, אף הציע לטלפן לאגד ולברר מדוע משתהה הבעל. כך עברו השעות ולזהרה התברר כי הקומקום שוב אינו נשמר במקום הקודם ליד היציאה מן התחנה. מפקד התחנה ההדש החליף את מקום המיחם רק יומיים קודם לכן. לא מצא־חן בעיניו כי הקומקום והמזון נמצאים ליד הפתח. הוא חשש כי מישהו עלול ל־החדיר בתוכם סמים לעצירים הכלואים ב־תחנה. לכן ציווה להעבירו למקום אחר.

זהרה נותרה בתחנה במשך שעות רבות. תפקידה היה לחכות לרגע שבו יובא הקומ־קום אל הפלטה החשמלית, ואז לאותת על כך לאביה ולחברתו. מירה לווינשטיין היתה אמורה להחדיר את הרעל אל תוך הקומ־קום.

תחנת־גיבעתיים היא תחנה קטנטו־נת. כל תנועה בלתי שיגרתית נקלטת על־ידי שוטריה. באותה תקופה שימש אחד מחדרי התחנה כמקום מושבו של אחד ה־צוותים שעסקו בחקירת רצח רוני ניצן ו־שוד קרן־אור. קצינים מאומנים אלה של היחידה לפשעים חמורים התחילו חושדים בתנועה המוזרה מסביב לתחנה. פקד אב־רהם ספיר השגיח בבני־הזוג שהסתובבו שעות ליד פתח התחנה, והדבר לא מצא־חן בעיניו. לבוש בגדים אזרחיים, ירד מהקומה השניה, ניגש לאבוטבול ומירה ו־ביקש מהם להתלוות אליו. הוא הושיב או־תם במיסדרון והזמין כל אחד מהם לחדרו לשם חקירה. בעודם יושבים יחידי במסד־רון, הספיק אבוטבול ללחוש למירה שתגיד כי באו למקום כדי לפגוש אדם שרצה למכור להם רהיטי חדר־שינה.

החוקר זיהה את השניים, והתברר לו כי לאבוטבול עבר פלילי עשיר. הסתירות ב־דבריהם של בני־הזוג הביאו אותו לשחרר אותם כדי לא לעורר בהם חשד, ולעקוב אחריהם. מירה סיפרה לחוקר כי באו מאש־דוד באוטובוס, ואילו אבוטבול אמר כי הגיעו בטכסי ספיישל. כאשר ירד החוקר אחריהם, ראה אותם נכנסים לתוך מכונית פרטית. השקר הזה גרם לקציו לעצור מייד את השניים. הפעם הפריד ביניהם מייד וערך חיפוש במכונית. הבקבוק החום עדיין לא נראה לו חשוד, שכן נראה כבקבוק יוד.

מירה לווינשטיין נשברה מייד. עוד ב־אותו ערב סיפרה לשוטרים את מטרת ה־מארב ליד התחנה ואת הכוונה להרעיל את עד־המדינה. הרעל שנמצא במכונית שכנע את אנשי־המישטרה כי היא דוברת אמת. היא המשיכה לדבר וסיפרה לשוטרים על הפשעים החמורים ביותר שהעסיקו ב־אותה עת את מישטרת־ישראל. היא גילתה להם כי בביתו של אבוטבול נמצאים תכשי־טים יקרים, שמקורם בשוד בקרן־אור. היא גילתה להם פרטים נוספים על שמש והר־צל אביטן שהעלו את חשד המישטרה כי היה להם קשר גם עם רצח מפקד בית־המעצר ברמלה, רוני ניצן.

מירה גילתה להם את זהותם של כל ה־משתתפים בקשר, את כתובתו של שמש ב־אשדוד ואת מקום מגוריו של צרפתי. יחד עם מירה יצאו השוטרים בשעות הלילה המאוחרות ללכוד את צרפתי.

מצויידים במידע רב זה, בבקבוק הרעל ובחמת זעם, התנפלו החוקרים על אבוט־בול. הם הפציצו אותו בשאלות היכן התכ־שיטים, היכן שמש, ומגין השיג את הרעל. לאבוטבול, הרגיל בחקירות מישטרה, היה ברור כי מירה דיברה.

מכיוון שלא ידע עד כמה העמיקה הח־קירה, לא גילה באותו ערב את כל הפר־טים. הוא לא הזכיר את שמו של צרפתי, שאיתו היה מעורב בכמה מעשי שוד. אך הוא סיפר למישטרה על חלקה של מירה. מכיוון שידע כי היא כבר הפלילה את עצמה. למחרת בבוקר נסע עם השוטרים לביתו באשדוד. שם נתגלו התכשיטים. אך כאשר הגיעו יחידי לדירתו של שמש, כבר פרחה הציפור מהקן. עד היום טרם נמצא האיש שבגללו תוכננה ההרעלה.

כאשר סיפרו החוקרים המנוסים לאבוט־בול, כי צרפתי הביע נכונות להפוך לעד־מדינה ולספר את כל הידוע לו בפרשה, החליט אבוטבול להקדים את שותפו. הוא הודה בחלקו בפרשת ההרעלה, סיפר את הידוע לו על פרשת קרן־אור ורצח ניצן, וקיבל חסינות.

הודאה באשמה

א חשבוע בבית־המישפט, נראה כי נחסך ממנו הצורך לעמוד עין בעין מול בתו ואהובתו ולהפלילן בבית־המיש־פט. סניגורה של זהרה, עורך־הדין מנחם רובינשטיין, עשה עיסקה עם התובעת פני־נה דבורין. זהרה הודתה בהחדרת רעל הע־לול לגרום נזק לאנשים, אך הצהירה כי לא ידעה שמדובר ברעל קטלני. אביה, ש־העיד אחר־כך, הקפיד להדגיש כי בתו לא ידעה על תוכנית הרצח, ולא שיערה כי מדובר ברעל. העונש הצפוי לבתו של עד־המדינה הוא עד שלוש שנות מאסר. אך בהתחשב בעובדה שהיא לא ידעה את מ־הות החומר הרעיל, שהיא אם לארבעה ילי־דים ואין לה עבר פלילי, נדונה זהרה לשנה מאסר, מתוכה רק שלושה חודשים בפועל, את העונש הזה ריצתה כבר בתקופת מעצ־רה.

המישפט נמשך כאשר על ספסל־הנאש־מים יושבים רק יורם צרפתי ומירה לווינ־שטיין. ככל שהתקרב מועד עדותו של אבוטבול, ניכר היה כי עצבנותה של מירה גוברת והולכת. היא מחתה דמעות מעיניה, התנועעה מצד לצד כסובלת מכאבים וכססה את ציפורניה כל הזמן. לפתע, להפתעת בית־המישפט וסניגורה, גבריאל שרעבי, קמה ממקומה ופנתה לבית־המישפט.

החוליה החלשה נשברה שוב. בית־המש־פט התיר לה לצאת להתייעצות עם סניגו־רה, אך ההתייעצות היתה קצרה. מירה היתה נחושה בהחלטתה להודות, כדי שלא תאלץ לעמוד פנים אל פנים עם מאהבה הבוגד. היא לא יכלה לשאת יותר את ה־מתח. ללא כל הסכם עם התביעה הודתה מירה בנסיון לרצח נפתלי אשכנזי ובקשירת קשר לרצח. העונש הצפוי לה הוא מאסר עד עשרים שנה, עונש כבד מאוד. לעי־תים נדירות מודים נאשמים בעבירות ח־מורות כאלה בלי הסכם מוקדם עם התבי־עה.

היחידי שנותר להתמודד עם האישו־מים ועם עדותו של אבוטבול הוא יורם צרפתי. סניגורו, נחום צורן, נאבק על כל פרט ועל כל מילה. הוא טוען כי התביעה לא מסרה לו את כל חומר החקירה, וכי חלקים רבים מהעדויות נותרו חסויים מפ־ניו. אך התובעת האדמונית חזרה והסבירה לשופטים, כי חלק גדול מעדויות האנשים הקשורים בתיק המורעלים מתייחסות ל־פרשות חמורות אחרות, שטרם הוגש עליהן כתב־אישום, קרי לפרשת קרן־אור ורוני ניצן. על פרשיות אלה אין כל חובה על התביעה למסור חומר לסניגור. הוויכוח על עניין זה נמשך ללא הרף לפני השופ־טים אליהו ויגוגרד, אברהם מישר ועדנה שצקי. צורן טוען כי שולחו חף־מפשע, וכי אבוטבול החליט להעליל עליו מכיוון שהוא אדם חסר מצפון ומוסר, אשר כדי להציל את עורו הוא מוכן להפליל כל מי שהמישטרה תבקש ממנו.

אילנה אלון ■